

Şairin Şiar Edindiği

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 17 Ekim 2023

Terk edilmişliğin yankısı idi sözcükler hem de zehir zemberek bir var oluş kaygısı.

Yokluğun kıyısına vuran tok sesi dalgaların ve kırık kalbimin bin bir edası bir veda mahiyetinde algılanırken yazdıklarım asla da sonu gelmeyen duyguların istişare ettiği yüreğimden akan ve çağlayan şelalenin her bir damlası vurgun yediğim kadar vurguladığım detaylarda ansızın çoğalıp ansızın yokluğa karıştığım.

Sancılı bir döngü ve mevsim geçişi.

Hür olmanın hüviyeti elbet sevgiyle istişare ettiğim kadar bir ömrün da kırgın aksanında saklı sözcükler ve tüm deyişler.

Veryansın eden iklim.

Bir varsayım addedilse de mutluluk.

Tüketilmişliğin bir adım ötesi: tünediğim dalın duygularımın ağırlığına dayanamayıp bin bir parçaya b/ölündüğü.

İkazi evrenin.

İbrazı iç sesimin.

İhtimaller dâhilinde yaşıyor olabilmenin de kim bilir kaçınıcı kuvveti verilen o hüküm?

Salkım saçak olsa ne ki duygular?

Salkım söğüt.

Uzamında göğün varamadığım bir nihayet.

Sonsuzluğun onsuzlukla biçimlendiği.

O olmanın yok olmakla ilintisi elbet yoktan var eden İlahi Gücün ikazına karşı gelip isyankâr kulların kaderin gidişatını tetiklediği.

Gün geçmiyor ki gem vurulmasın arzulara.

Geceler geçmiyor ki: karanlık nasıl da kıyametin öncüsü.

Duygularsa ruhun hörgücü ve aşkın infilak ettiği nefreti çağrıştıran o kötü tohum ve melekler asla terk etmezlerken buldukları mevkii olan elbette mazluma olmakta.

Nifak sokan gölgeler.

Hiçliğin katsayısında yok olan sevinçler.

Farklı dünyalar ve esintiler bir melodinin çırpınışı sözcüklerin sessiz çağrısına yenik düşen notalar ve tüm harfler.

Aslında kâinatın emsalsiz bestesi iken bir şiirde ansızın doğan bir çocuk gibi yeni doğan gün gibi ruhunun gamzesine sözcükler yığan şairin gizeminde saf tutan duygular.

Paravanı olmayan bir geçiş.

Belki bir tünel.

Belki de uzun ve karanlık bir dehliz işinin ehli iken kalem istişarede iken sözcükler ve pekişen hasreti ve özlemi şairin:

Önceki hayatına atıfta bulunduğu ve tüm yazdıkları aslında yaşamadığı hayatın da duacısı iken sözcükler ve kırgın kalemi.

Bir kalede yaşayan.

Bir de kaleminden medet uman.

Kaile alınmasa da zaman zaman kaybolmaya yüz tutmuş sevginin ve umudun alametifarikası.

Ne gam ne gam oysa...

Bir noktaya denk düşse de her canlı bir damla suda kopsa da fırtına ve işte fitratına en yakışanı da duydun cümle âlem:

Aşkın hatrına ve İlahi Ateşin her kıvılcımında ses bulan yüz bulan bir duygunun sonsuzlukla da kesişti mi yolu elbet hiçbir şey ve hiç kimse durduramaz şairi hele ki mihenk taşı sevgi ve İlahi Aşk iken umudun rotasında da daim kılar Rabbi şairin arayışını.

Kaybolduğu kadar şair.

Önceki hayatında yaşadığı dinginliği şimdilerde bulamasa da...

Elbet takdir-e şayan bir yolculuktur şairinki:

Ne kisvesi ne nispeti ne de önü kesilemezken Rabbin verdiği nimetin ve işte...

Günyüzü görmeye aday bir minvalde varsın tüm kâinat ısıklasın ve ıskalasın şairin arayışını ve kayboluşunda da vardır elbet bir hikmet.

Yerle yeksan edilmiş mabedine çöreklense de kara bulutlar yazdıkları şairin ve de şiar edindiği sevgi ve umut ve inanç üçgeninde elbet gün ansızın şair için sadece şairin yürüdüğü yolda engel olmasın diye ket vuruşlar asil yüreğinde saklı umudun izinde elbet dünde kalan yâdı ve yâd ellerde verdiği o amansız mücadeleyi şair lehine sonlandıracaktır yüce Yaratan ve aşkın dokusunda ve sevginin rotasında illa ki bir çıkış noktası bulacaktır şair yeter ki yürekten dilesin ve yaşasın ve yazsın sessizlik ve de yalnızlık iken elbet aslına rücu eden o minvalde son bulacaktır çektiği acılar ve onca hüzün...